(Побрехенька)

Mes jours sont le tissu d'un contraste étonnant:
Je ne vis qu'en pleurant, et je pleure en riant!
L'amour, pour tant de coeurs l'objet de plus doux charmes
Fut pour le mien la source et des maux, et des larmes!
Pour adoucir mon sort et mes regrets cisants!
En poussant des soupirs, j'écris des vers plaisants,
Qu'il sont drфles, ma foi, ces destins que les nótres!
En voulant larmoyer je fais rire les autres! [9]
Автор "Т[юхтія] та Ч[Ванька]"

Наш віршомаз Тюхтій старих людей шанує:
Гарасько [10] як звелів,— він так і компонує.
Чи справжки, чи на жарт що тільки написав,
То так на дев'ять рік те в бодню і запхав;
А на десятий рік, як вийме й прочитає,-
Побачить сам здоров, що там ладу біс має,
То в грубу так-таки і впре шпаргалля все!..
От брат його, Чванько, слабкий уже на се!
Що начеркав, те так в друкарню і несе!
Але громада їх однако поважає:
Того ні сном не зна, другого не читає!
Скажіть, будь ласкаві: хто з їх дурніший двох?
Та глузду, гріх казать, скупенько у обох!..
Так перший же хоч тим за працю надолужить,
Що в дев'ять рік хоч раз теплом собі услужить;
Другий — такий дурний, що з холоду дрижить,
А книжок же його з півсажня так лежить...
1 ноября 1819 года, Харьков

[9] — Мої дні — це тканина з чудних контрастів: я живу плачучи, і плачу сміючись. Кохання — ці солодкі чари для багатьох сердець — було для мого серця джерелом болю та сліз. Щоби полегши свою долю і свої

пекучі жалі, зітхаючи, я пишу забавні вірші. Яка ж бо, справді, смішна наша доля! Бажаючи плакать, я смішу інших!

[10] — Гарасько — Горацій Флакк Квінт (65–8 до н.е.), римський поет, який неодноразово підкреслював, що кожен літератор має бути надзвичайно вимогливим до себе і не повинен поспішати з публікацією своїх творів до тих пір, доки не переконається в їх художній досконалості.